

ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΟΝΕΙΡΟ

Σου έλαξε ψα χροστό θρονί σάν τής Αύγης τίν "Ηλιο
Κι' όλο τό Νού μου άπερνάτο σου έχρισα βραδίλειο,
Και τήν καρδιά μου παλάδα σου, γιά σέ μόνο νά πάλλη
Με τός παλμούς της πρότ' αχρούς στανέγγιχτά σου κίλλη ..

Και τής ψυχής μου τήν πνοή, τήν του ξεφύρου άερί,
'Στόν ύπνο σου άνάλαφες δροσούλες νά σου φέρι
Κ' ένα όνειρό μου άκούμητο, γιά νά γλυκοκαλύξη
Του Παθού τή γητέματ' αττί: κλίνης σου τό πλάι.

Σπέτσες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΝΟΥΘΕΣΙΑ ΚΑΙ ΕΥΘΥΤΗΣ

— «Δώσε μου κούτ' η φύλλάδα,
θέλω νά τή διαβάσω γιατί μου
είπαν πως μέ βρίζει κι' όταν
μέ βρίζουν δέν έννοώ νά τός
πληρώνω ούτε μέ 50 λεπτά».
(Κουβέντα σένα γιαφέιο)

— Και μου έλεγεσ λοιπόν γιά τή Σερενάτα του
Σοφμπέρτ—Λίστ' πως άπ' τή δάχτυλα του Φρίτεν-
ταλ ξεχνότανε μία λίμνη φεγγαροφωτισμένη που
μέσα της έπεφταν οι τόνοι όσων πετραδάκια, όσων
διαμάντια κι' άντηχ όσαν... ε;

Ναι, όσων διαμάντια έπεφταν οι τόνοι και
γεννοΐσαν χίλιους άλλους πειό βαθείς, πειό μυ-
στικότες.

— Τό φαντάζομαι .. όπως φαντάζομαι τί καθαρή
και τί κρουσταλλένια λίμνη θα ήταν όστε νά συμ-
γουν τέτοιες μεθυστικές λαμπρότητες.. που δέ
πισκαλόν νά πέσει νά λουστής στήν αλώνια νε-
ρο δροσιά .. Μα δέ πειό τόπο και πως νά τή φαντα-
στή κανείς αλήτη τή λίμνη;

— Γιατί τάχα νά τή φανταστή μόνο; γιατί νά
μην πεισθώ στή δροσόνερα νά ζήσθ. όπως πρέπει
νά ζή ένας άνθρωπος;

— "Ω! Θεέ μου! «Γιατί νά μην πέση στή δροσόνε-
ρα!» Που τί βλέπεις; ή είσαι και δ' άέρας και
ζής κάτω άπό τό λογοκοπάνισμα του γύρω σου!
Κακομύση! δέν βλέπεις τόν βούρκο και δέν μυρίζεις
τίς αναθυμιάσεις του και δέ νοιώθεις τό έδαφος νά
βουτιάξη σέ κάθε σου βήμα;

— Αυτό πειά και ποιός δέ τό ξέρει!

— Ναι, πράγματι και ποιός δέ τό ξέρει! Ακρι-
δός αυτό τό πιστεύω μέ άγριότητα και μ' άπειπι-
σία .. "Όλοι τό ξέρουμε όλοι συνδεόμεθα, και γι' αυτό
—δυστυχία μας! κανείς μας δέν τοζμύ νά κάνη
τίποτε παραπάνω άπό μία φτυδιά κι' άπό ένα στρί-
ψιμο τής κεφαλής άπ' τό άλλο μέρος... Μπρός άπό
μία μαύρη σκιά δηλητηριασμένων σκυλών περ-
νοΐμε άπ' τήν άνδία φτένομε, βουλόνομε τή μύτη
μας και γυρίζομε τό κεφάλι μας άπ' άλλου .. κι' άρ-
χίζομε νά καταποροΐμε τούς άρμολίους, νά τούς
βρίζωμεν άκόμη, νά τούς άπειλοΐμε μέ τή μαύρη

ψήφο μας—πράγμα που πάντοτε ξεχνόμε—κι' όλα
αυτά τή στιγμή που είμαστε 'μείς και μονάχα 'μείς
οι άρμολίοι... και τί; τό χειρότερο είνε που πι-
στεύομε ή θέλομε νά πιστεύ' υμε πως μέ τή λό-
για μας κάτι κάνομε .. Αυτό είνε τό χειρότερο
'Αντί νά δέσουμε στους ώμους μας τό τιμόνι του
κάβρου τής καθαριότητας και μόνοι μας μέ τό φτιάδι
νά καθαρίζομε τόν τόπο άπό τή φοβία... μόνι
μας νά καθαρισθοΐμε, νά περάσομε, όπως πρέπει,
ζώα τέλεια στή είδος των, γιά νά προετοιμασοΐμε
κάποιο δρόμον έλεύθερο στή παιδιά μας,—"Ω! τή
παιδιά μας ποΐχονται!— έμείς φορτών' υμε τό δικό
μας χυλί, τό δικό μας κακό στήν άλλο κι' ό άλλος
στήν άλλο κι' έτσι είμαστε άλληλοφοτωμένοι ψευ-
τάνθρωποι και υπεργήφανοι γιά τούτο—γιά τό ότι:
'Εγώ ξέρω τή δική σου και σ' τή δική μου, χωρίς
κανείς ν' αϋτοβλέπη τή δική του—προσπαθοΐμε νά
σκέψομε όσο μπορούμε πειό πολί: ό ένας μέ τόν
άλλο, γιά νά μās σκεπάση πειά ή έπιφάνεια του
βούρκου και νά κινούνται τό πολί—πολύ οι πλάτες
μας όπως τή σκουζίκια—... και γιά δαίτο όποι ε
μας ζυγώνει μέ «άγαθή προαίρεσι» όποιος κλαίει γιά
τήν κατάστασί μας .. έμείς θεόσταδοι και καμποΐ-
ρηδες τόν βλέπομεν ως υβριστή και γεμάτοι άπό
αγαλλίασι γιατί είμαστε τόσον άξιοι όστε νά μās
έθονοΐν (11) σκυριάν' οι σαχοκοκκαλιές μας και βι-
θιζόμαστε πειό μέσα—μην ξεχνάς: στή βούρκο—γιά
νά γίνωμεν άξιώτεροι! Γιά φαντάσου τί βούρκο ε
πεί νάιναι όστε νά μās χωρήσθ όλους .. 'Εντελώς ό-
λους!—Μήπως έξακολουθείς νά όνειρείσεσαι τή
λίμνη μέ τό δρ' όννερο;

— "Ω! γιατί μου έξαφανίζεις τήν όνειρεμένη
μου λίμνη; που ξέρεις άν στή βάθος—βάθος του βούρ-
κου δέ λάμψη στή μάτια μας ή φεγγαροφωτισμένη
λίμνη;

— "Ω! Θεέ μου! ποιός σου τόπε πάλι αυτό;—
γιατί δ'ν βέβαια δέ θα τό σκέφτηκες—Μία λίμνη
παιδι μου, δέν είνε μόνο γιά όσνα.. πρέπει νάιναι
γιά όλους—και ξέρεις ότι έννοώ τίς πολλούς.—
Και ποτέ κάτω άπό τό μολυσμένο έδαφος δέ θα μπο-
ρέσης νά ξεκρίσης τίποτε καθαρό, ένόςφ άφήνεις
στήν σκαλίσκουληθρή ήρεμία του τό βούρκο—Και
τόρα πήγαينه... ήγες άπ' τό σπύτι μου γιά νά μπο-
ρέσης νά σκεψής μονάχος σου... χωρίς νά μ' έξης
μπροστά σου... μή ξεχνάς τόν Αύγουστο Καίσαρα
που είπε στήν καμποΐρη δικηγόρο: «Αλλά: Ναι,
Γάλα, θα σε νοιθετώ με πως θα μπορέσω νά σε
φέρω στή ίστωμα»;

Πήγαينه νά φτιάξης τήν καμποΐρα τής ψυ-
χής σου.

Ο ΠΟΡΤΙΕΡΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Είς τās ημέρας μας οι άνθρωποι ζοΐν ύπερβολικά
πολύ και σκέπτονται ύπερβολικά όλίγον. Έχουν καλικά-
πονον και πείν'ν ύπερβολικήν μαζήν. Και διά τούτο γίνον-
ται ισχυροί έπισπλητώς όποια δήποτε και άν είνε ή τροφή
τήν όποιον άπορροφούν. Έκείνος που λέγει τώρα: «Δέν
μου συνέδη τίποτε» θεωρείται γιά βλάκας.

**

Κάθε τέλος δέν είνε και ό σκοπός. Τό τέλος τής με-
λωδίας δέν είνε ό σκοπός της: άλλά, παρ' όλα ταύτα, άν

ή μελωδία δέν φθάση εις τό τέλος, δέν έφθασεν εις τόν σκο-
πόν της.—Σύμβολον.

**

"Όταν μία ιδέα αρχίζει νά ύψοΐται εις τόν όρίζοντα,
ή θερμοκρασία τής ψυχής είνε γενικάως πολύ ψυχρή. Μέ-
νον σιγά σιγά ή ιδέα εκτυλίσσει τήν θερμότητά της και
είνε μάλλον σφοδρή (τούτέστι παρ'γει: τό μεγαλύτερόν της
άποτέλεσμα) όταν ή πεποιθήσις πός τήν ιδέαν όλιγοστεΐ:

ΦΡ ΝΕΣΙΤ

Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑΕΙ

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΔΕΣ

"Η σκηνή μέσα στή τραίνο τής Κηφισσίας.

Τρεις Σειρήνες, όπως θα έλεγαν ε μακαρίτης
Περσέχος, έκ των έποίων όμως οι δύο έχουν ύπερβή
τήν νόμιμον των Σειρήνων ήλικίαν, έμιλούν, έμι-
λούν άδιακόπως, και εις τρεις ταυτοχρόνως γλώσσας,
Ρωμαίικα, Φραντζεζικα και Έγγλεζικα, περί του
κίρεΐ, περί των όλοπρασίνων κάμπων, περί του
πάρκου τής Κηφισσίας και περί όλων των ζητημά-
των τής ημέρας... και τής νυκτός.

"Ομιλούν όμως τόσον χαριτωμένα και τās τρεις
γλώσσας, ώστε κάποιος άδιάκριτος συνεπιβάτης των
κάμνει τήν έξής περιεργότατην παρατήρησιν:

— Αύτεις οι κυρίες όταν μιλάνε Φραντζεζικα
νομίζεις πως είνε Έλληνίδες, όταν μιλούν Έγγλε-
ζικα τις παίρνεις γιά Φραντζεζες κι' όταν μιλούν
Ρωμαίικα μπορείς νά βάλλης στοίχημα πως είνε
Έγγλεζες! Τέτοια Ιαβυλωνία δέν τήν είχα ξα-
νακούσει!..

Είνε τάχα ανάγκη νά ταξειδεύση κανείς μέ τό
τραίνο τής Κηφισσίας γιά νάπολαύση αυτό τό
γλέντι;

Ο Κ. ΚΟΣΜΑΣ

Η ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

Είδοποιαι

Εκ από τής 1ης 'Απριλίου ε. ε. αρχεται τό έαρινόν δρο-
μολόγιον έχον ως άκολουθως:

'Εξ 'Αθηνών διά Κηφισίας: 5.30', 7.30', 9.30', 11.45'
π. μ., 2. 3, 4, 6, 8 μ. μ.

'Εκ Κηφισσίας δι' 'Αθήνας: 6.40', 8.40', 10.40' π. μ.
1.15', 3.10', 5.10', 6.10', 7.10', 9.10' μ. μ.

Κυριακής και έορτάς προστίθενται:

'Εξ 'Αθηνών διά Κηφισίας: 10.30' π. μ. 5, 7, 9 μ. μ.

'Εκ Κηφισσίας δι' 'Αθήνας: 11.50' π. μ., 4.10', 8.10'
10.10' μ. μ.

Γ ρ α μ μ ή Α α υ ρ ί ο υ

'Εξ 'Αθηνών διά Λαύρεν: 8.15' π. μ., 3.50' μ. μ.

'Εκ Λαυρίου δι' 'Αθήνας: 6.40' π. μ., 4.15' μ. μ.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

7

ΓΑΒΡΙΗΛ Δ' ΑΝΟΥΝΤΕΣΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΑΡΙΝΗΣ ΠΡΩΤΑΣ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΑΜΠΕΔΕΤ

πρόσωπό της, μετακλειμένο μέσα στή χροστή φλούδι ..
'Αλλά μία νύκτι ε "Αρχων Βράτσιος τήν είδε, ξεκρέμασε
τή συνάνοχη σκάλα, κ' έκανε μ' αυτή μία θηλειά γιά
τό λαμό που έφερε. Και ή Δικνώρη έμεινε κρεμασμένη
άπό τόν έξώστη όλη τή νύκτα, κάτω άπό τή μάτις των
αστρων και άπό τό μοιρολόϊ των άγδονών!.. Τήν αύγή,
καθώς ήχούσαν τή κουδούνια τής 'Ιμπρουέντας, είδε κά-
ποιος νά πετάξη άπό τήν 'Αρμυράντα ένα ώραίο λευκό
παγόνι: προς τήν άνωτολή, και ε "Αρχων Βράτσιος εϋ-
ρ'χεν άδειανή τή θηλειά.

'Από τότε ένα λευκό παγόνι έρχεται κάθε τόσο στήν
έπαυσι. "Όταν κατεβαίνει είνε σιωπηλότερο και έλαφρό-
τερο ήπό μία χιονονιχιά... Τό είδα. 'Ενώμιζα ότι εχε
ξυκαρδ' τήν νύκτα. Κι' έλεγα στή Σιμωνέττα: «Βλέπεις;
τό λευκό εκείνο παγόνι επήλθε στήν έξώστη: Είνε τό

πνεΐμα τής 'Αρχόντισσας Δικνώρης που γυρίζει στήν τόπο
του πάθους του» Κι' νά τό παγόνι αρχισε νά κλαίη σάν
πλάσμα άνθρώπινο» και μου έσχιζε τό στήθος κούτό τό
κλάμα. Κι' έλεγα εγώ: «"Ω παγόνι, ή Δικνώρη, γλυκαίε
ψυχή, γιατί κλαίγεται; Δέν πρέπει, όχι, νά κλαίγεται, άν
συλλογισθήςτε τήν τύχη σας, άγαπημένη άδελφή του χρό-
νου που γιά πάντα έχάθη .. Σεις δέν είδατε, όχι, ν' άπο-
θάνη ή φίλος σας μέσα στήν ήγκλιά σας, δέν επηγήκατε
άπό τό αίμά του; άλλά σ'ας έτριγξε έξαφνα τό λαμό κούτό
τό ίδιο σκονί μέ τό όποιό άνέβαινε εκείνος έως στή στήμα
σας, όπου όλων των άστρων τό άκτινοβολήμα έλαμπε
στών πόθο του, άκίνητο, στή μικρή και άγνή δούτια.
Μόνον ή 'Ισαβέλλα πρέπει νά κλαίη» μόνον ή 'Ισαβέλλα
που τās φθονεί. .. Και ή λευκή εκείνη μορφή έπλητίζεσε
και τή δακρυά της μου έδρεξεν τή γείνα» και μου είπε
μία φωνή: «Είμαι εγώ, είμαι ή Βεατρίκη». "Α, ούτε σ'ι
πρέπει νά κλαίς! Έχω εγώ γιά σένα ένα όνειρο χαρής

['Ορμητική άπλώνει τή χείρα της προς τόν ήλιο ..
'Ιστερα ταλαντεύεται θαμβωμένη, άγκαλιάζει έναν άπό
τούς στύλους, άκουμπά επάνω του τό ένα μάγουλο, μένει
έτσι γιά λίγο, μέ τή μάτις μισοκλεισμένη, άσθμαίνουσα...

"Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. Δέν πρέπει νά τυχάρεσε έτσι... Δέν
πρέπει νά παθύνεσθέ τόσο... Έλέγητε έδω και λίγο ότι
όλ' είστατε σιωπηλή και ήσυχη κάτω άπό τή καλή δέν-
δρα... Πρέπει λοιπόν νά παραδοήτε στή γρώμα του φο-

ρέματός σας και νά είτατε ευχαριστημένη τάν ένα πλά-
σμα τής ανόξεως...

"Η ΤΡΕΛΛΗ (μέ ύπόκωφη φωνή μυστηρίου). 'Α-
κούετε τό άργυρένιο κούτό κουδούνισμα; Είνε τή μύρια
κουδουνάκια των άνθερίδων που κουδουνίζουν στήν άέρα
που τις κινεί. 'Ακούετε;

(Σκύβει προς τή θύρα λουλούδι γιά νάκούση).

Μαίζει: μέ τό γλυττερό εκείνο κουδούνισμα που άκού-
γεται μέσα στή σιωπηλή δωμάτις του σπητιού όπου
κάποιος μέλλει νά πεθάνη.

(Παύσις. "Εξαφνα κινείται μέ ένα τίνιγμα).

"Ενα έλογο γλιμντρίζει στή δάσος!

(Με άδημονία προτείνει τό σούμά της προς τόν κήπο,
μέ προσελωμένη τή μάτις προς τόν φράκτη του βάρους).

"Ενα έλογο γλιμντρίζει. Κάποιος έβασσε... "Ο γ'χι
δρός! Βεατρίκη! Βεατρίκη!

"Ο ΓΙΑΤΡΟΣ (έμπροδίζων κούτην, άνήσυχος). Μή τήν
φωνήσετε.

"Η ΤΡΕΛΛΗ. Γιατί; Που είνε ή Βεατρίκη;

"Ο ΓΙΑΤΡΟΣ (μέ λυφιβολία). Κάποιος έβασσε...
"Ισως είνε εκεί...

"Η ΤΡΕΛΛΗ (μέ χαρά). Έδω ήκε λοιπόν εις προϋπάν-
της: του γαμβρού! "Α, τό όνειρό μου δέν ήτο ψέμα!
Είνε εύτυχισμένη ύστερα άπό τόσο κλάμα. Είνε εύτυχι-
σμένη. Δέ θά τή φωνάξω ποτέ πειά, δέ θά τή φωνάξω...
"Έχετε δίκιο. Δέν πρέπει νά τή φωνάξω... "Αν έγούριζε